

A gondolatátvitel módszerei

A telepátia nyelve

A verbális kommunikációs lehetőségei mellett az embernek állítólag gondolatátviteli képességei is vannak. A telepátia létét vagy nemlétét a mai napig vita övezi a tudományos körökben, ám egyre több bizonyíték van a létezése mellett. Az, hogy két személy egymás gondolatait távérzékeléssel fogadja, egyáltalán nem új keletű dolog, már a régi történetekben is szerepel ez a különös képesség. Vajon csak párok kiváltsága ez, vagy mi magunk is rendelkezünk telepátikus képességekkel?

A telepátia létrejöhet egymástól távol lévő személyek között, fizikai érintkezés nélkül, de még a különböző nyelv sem lehet akadály a folyamat létrejöttében. Ugyanis, ha például almára gondolunk és ennek a gyümölcsnek a gondolati képét küldjük át a másik félnek, annak teljesen mindegy, hogy beszélünk-e a nyelvén, avagy sem, az alma akkor is alma marad vizuálisan.

Éppen ezért a parapszichológia igen aktívan kutatja ezt a rendkívüli lehetőségekkel kecsegtető jelenséget.

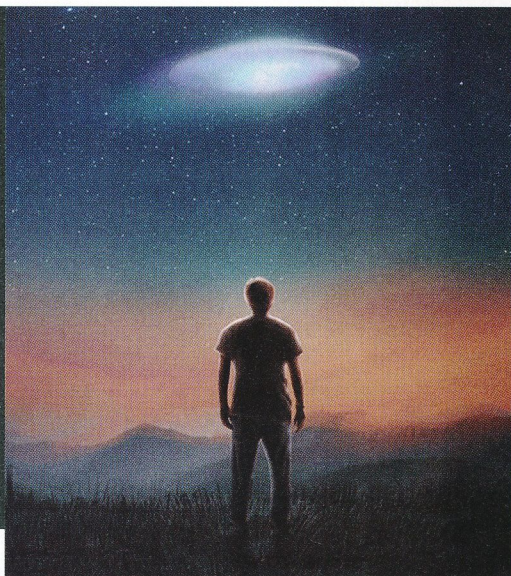
Angyalok és az Úr hangja

Bár a telepátiát, mint szót, csak az 1882-es évek-től kezdték el használni, maga a képesség régebbi időkbe nyúlik vissza. Már a középkori Görögor-

szágban is említik, méghozzá a delphoi jósdával kapcsolatban. Püthia valószínűleg több paranormális tulajdonsággal is bírt, mert telepátikus, távolbalátó és jóslóképeségeiről is tett tanúbizonyságot. A Bibliában számos csodás jelenségről olvashatunk, mindazonáltal elég feltűnő, hogy számtalan próféta gondolati úton kapott utasításokat egy felsőbb hatalomtól, amit ők Istennek neveztek. Isten gondolatátvitellel irányította az embereket vagy osztotta ki utasításait. Ott van Ezékiel, aki meghallja Istent, hogy melyik helyszínre és mikor kell kimennie, hogy létrejöhessen a találkozó kettejük között. A próféta követte az utasítást, és azon nyomban egy furcsa szerkezet jelent meg az égből, amit ő Isten dicsőségének hívott. Előre ugorva a XVIII. századba, szintén találunk egy személyt, akinél tetten érhető a telepátia megjelenése. Emanuel Swedenborg korának egyik nagy tudósa, de egyben látnoka is volt. Élete második felében angyalokkal kezdett el kommunikálni, és találkozott is velük, akik a Világegyetem más és más szegletéből érkeztek. A férfi elmondta, hogy nem csak az emlékezetében tudtak ezek a lények kutatni, de telepátikusan is beszéltek hozzá. Swedenborg így ír róluk: „Ezek irtóztak a kimondott beszédétől, ennek okáért egyfajta aktív gondolkodással tudtam velük beszélni. Emlékeztük, mely nem pusztán anyagi dolgok képeiből áll össze, a tárgyakat a hozzájuk közel álló gondolattal helyettesíti.”

A CE-5 módszer

Steven Greer fejlesztette ki a CE-5 módszert, mellyel mi magunk küldhetünk ki telepatikus jeleket a földönkívülieknek. Megpróbálhatjuk tudatosan felvenni a kapcsolatot velük, és nem kell arra várnunk, hogy ők jelentkezzenek. Greer mindezt egy meditációs vagy relaxációs állapotban ajánlja, amikor az elme zavaró gondolatai a háttérbe szorulnak: ilyenkor egy tiszta képzetet kell küldenünk a Kozmoszba égi testvéreink felé. A jelek szerint működik az eljárás a CE-5 próbák során rendszeresen tűnnek fel UFO-k az égen.

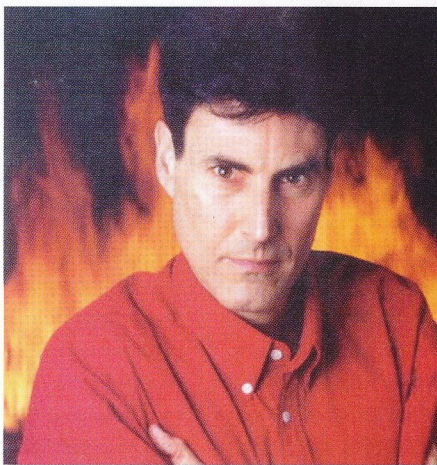
Spiritizmus és médiumok

Az 1800-as években egyre jobban tetten érhető a telepatikus jelenségek dokumentálása. Ekkor indult útjára ugyanis a spiritizmus láz, miszerint szellemekkel és elhunytakkal is képesek kommunikálni az emberek a szeánszokon. Az erre szenzitív személyeket médiumoknak nevezték, akik különböző paranormális képességekkel rendelkeztek. Megfigyelték körülöttük a tárgyak mozgását, tudtak a jövőbe- vagy a múltba látni, esetleg távoli helyek eseményeiről szereztek pontos információt. A tudomány ekkoriban még nem volt teljes mértékben anyagelvű, azaz materialista, így számos tudós vizsgálni kezdte a médiumok képességeit. A következtetéseik nem mindig egyeztek: egyesek úgy vélték, hogy ezek a szenzitív emberek valóban szellemekkel értekeznek, míg mások inkább a tudat olyan régióiról beszéltek, amiket a tudomány még nem tárt fel. Szinte hihetetlen, de az akkori szkeptikusok nagy része úgy vélekedett, hogy a médium nem egy szellemtől szerez információkat, hanem a körülötte lévő emberek tudatából nyeri ki őket. Azaz vagy szándékos, vagy pedig spontán telepátia jön létre a szeánszon résztvevők között. Ezzel próbálták cáfolni a spiritizma nézeteket, ha nem éppen szimpla csalóknak könyvelték el a médiumokat. A mai szkeptikusok viszont tagadják a telepátia létét! Sir William Crookes fizikus és kémikus több személlyel is végzett kísérleteket, de mind közül a leghíresebb Daniel Dunglas Home volt. Crookes, bár nem tudta megerősíteni, sem elvetni a szellemek létezését, 1871-ben határozottan kijelentette, hogy a kísérletek alapján létezik az emberben egy olyan pszichikai erő, ami akár kihatással is lehet a fizikai tárgyra, továbbá képes kapcsolatba kerülni más emberekkel is. A későbbiekben még Magyarországon is akadtak hasonló képviselők, leginkább a pszichológusok köréből. Szirmai Kornél a harmincas években tanulmányozta az eseteket, és oly sokszor tapasztalta meg a telepatikus tüneteményeket önmaga is, hogy semmi kétsége nem volt a létezésük felől. Pszichikai kutatási szemináriumokat

szervezett, és várta a médiumok jelentkezését a tudományos vizsgálatra. A vita a kételkedők, a tagadók és a jelenségeket kutatók között azonban nem hozott érdemi változást.

Tudományos kísérletek

A második világháború megszakította a paranormális képességekkel való kísérletezést, ám a későbbi években ismét a laboratóriumokban ülhettek a szenzitív emberek. A katonaság és a titkosszolgálati szervek aktívan érdeklődtek a jelenségek után, mert úgy vélték, hogy előnyt kovácsolhatnak belőle az ellenséges hatalmakkal szemben. Az embereknek nem kellene terepre menniük vagy nem feltétlenül kell technológi-

át bevetniük a cél érdekében, hanem elég egy különleges képességű ember – például a híres Ingo Swann vagy Uri Geller –, aki távolba lát, telepatikusan üzen, vagy kilép a testéből, és máris számtalan információ eljut hozzá. Ezek a kísérletek nem hoztak 100 százalékos biztos eredményeket, ugyanis bár meggyőződtek a képességek létezéséről, de mivel nem mindig sikerült velük előrukkolniuk a kísérleti személyeknek, ezért nem tudták őket éles bevetésre alkalmazni. Az ilyen jellegű projektek hivatalosan már évtize-

dekkel ezelőtt befejeződtek, de számos kiszivárogtatott információ azt sugallja, hogy mégis tovább folytatódtak más-más fedőnevek alatt. A legtöbb tudományos kísérletet úgy építették fel, hogy hangszigetelt szobákba ültették az alanyokat, akik még csak nem is láthatták egymást, ezáltal sem képi, sem verbális információ nem juthatott el az egyik féltől a másikhoz. Az egyik szobában a „küldő” személy ült, míg a másikban a „fogadó”, és így megkezdődhetett a gondolati érzékelés a két fél között. Az egyik leghíresebb az úgynevezett Ganzfeld-kísérlet volt, ami 1974 és 1981 között folyt, melynek eredménye az, hogy a telepátia igen is létezik. A későbbiek folyamán sok tudós bírálta és vitatta a kísérleteket, így nem született meg-

egyezés az ügyben. Az oroszok is érdeklődtek a pszichikai kommunikáció iránt, és érdekesítő tanulmányt tett közzé eredményeiről V. Vasziljev fiziológus. Több tucatnyi kísérlet után arra a következtetésre jutott, hogy a telepátia biztosan létezik, továbbra is kutatnunk kell, ám nem tudta megmondani, hogy egészen pontosan milyen módon megy végbe a két ember közötti információcsere. A tudós szerint: „Hogy valamilyen infravörös vagy elektromos hullámközeg által megy végbe a folyamat, az megcáfolható. Az agy ismeretlen, természetét tekintve minden valószínűség szerint energetikai természetű tényezőt állít elő. E tényező két jellegzetes tulajdonsága nagyon fontos: nagy távolságokra terjed és bármilyen akadályon áthatol.” Vasziljev hozzátette, hogy már az állatvilágban is megtalálhatjuk az érzékszervek nélkül nagy távolságra történő közléseket – például a kutyáknál és a pillangóknál is –, így nem meglepő, hogy mi is rendelkezünk ilyen képességekkel. A szkeptikusok hevesen tagadják a telepátia létezését, mégis arról van szó, hogy ez egy lezáratlan vitakérdés, és a mai napig folynak kísérletek tudományos és kormányzati szinten is Amerikában, Franciaországban és Németországban.

Földönkívüliek üzenetei

Ha az emberben is ott lappang ez a képesség, akkor joggal vetődhet fel, hogy vajon más lények is rendelkeznek vele? Nagyon úgy tűnik, hogy igen, ugyanis az UFO-kkal kapcsolatos beszámolók már a kezdetektől fogva megemlítik, hogy a földönkívüliek gondolatátvitellel közölnek valamit az emberekkel. 1953-ban George Adamski egyfajta belső sugallat által kerekedett neki a kaliforniai sivatagnak, ahol meglátott egy szivar alakú űrhajót, melyből egy kisebb csészealj repült ki. A szerkezet leszállt a talajra, és egy szőke, nordikus idegen lépett ki belőle. Adamski megközelítette a lényt, és először kézjelekkel mutogattak egymásnak, aztán beszéddel pró-

bálkoztak, majd a férfi hallotta, hogy az idegen a fejében, azaz a gondolataiban szólal meg. Ez a kommunikáció volt a legjobb, amivel megértették egymást. Adamski későbbi élményeiben is beszámol a telepáciáról, és a valódi kozmikus nyelvnek nevezte. Érdekes módon az emberek a kis szűrékkel kapcsolatban is arról beszélnek, hogy ők is a gondolat útján szóltak meg a velük való találkozáskor. A legtöbb eset otthon, a hálószobákban történt meg, amikor az illető arra eszmélt, hogy nincs egyedül, és mások is tartózkodnak a lakásban. A tanú hirtelen meglátja a szűrékét, akik viszont lebénítják, nehogy kárt tegyen bennük vagy akár önmagában. Ekkor az illető hall egy hangot a fejében, hogy nyugodjon meg, nem lesz semmi baja és hogy ők csak néhány vizsgálatot végeznek el.

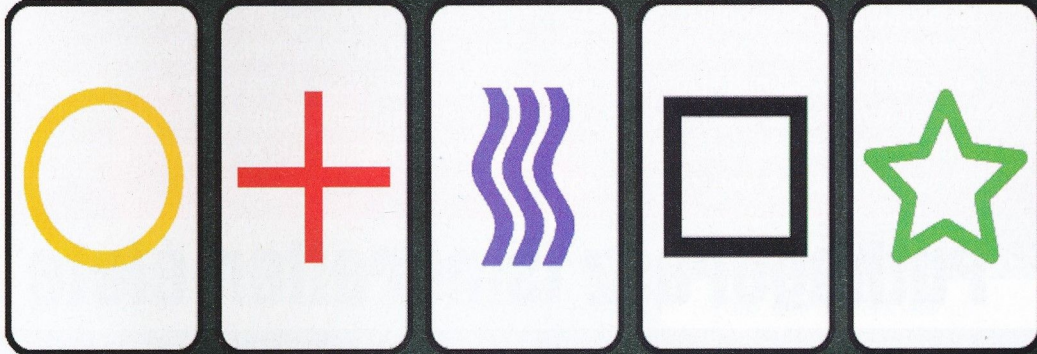
Bár a szűrék kevés információt árulnak el magukról, a pozitívabbnak beállított és segítőkész földönkívüliek már annál többet: akárcsak a múlt század spiritusztá médiumai esetében, itt is több olyan kontaktszemély és „csatornázó”, azaz üzenet közvetítő van, aki a felsőbb régiókból fogja az „adásokat” és mondja el az idegenek közléseit. Viszont hozzá kell tennünk, hogy ezek nagy része egyáltalán nem tudományos jellegű adat, éppen ezért sokan nem is foglalkoznak vele. Ezek a lények inkább erkölcsi és spirituális tanításokat adnak át az embereknek, hogy hogyan fejlesztheti az egyén önmagát, hogyan tehetné szebbé a bolygót vagy hogyan segítheti társait. Bár ezek a telepátikus üzenetek hasznosak lehetnek az életünkben, az ilyen jellegű adathalmaz nem győzi meg a tudósokat. Nem megismételhetőek a laborban és nem is ellenőrizhetjük le azok valóságtartamát.

Gyakorlat teszi a mestert!

A telepátia az egyik olyan paranormális képesség, melyről a leggyakrabban számolnak be. Nem kell rá szert tennünk, hanem inkább arról van szó, hogy fejlesztenünk kell önmagunkban. A telepátikus képesség valószínűleg minden emberben ott lappang. Biztosan többeknek is volt már spontán telepátikus élménye, mondjuk visszatérő megérzései emberekkel kapcsolatban. Például éppen gondoltunk egy rég nem látott ismerősre, erre abban a pillanatban megcsörrent a telefonunk, és ő hívott minket. A képességet fejleszthetjük különböző gyakorlatokkal, és kell hozzá egy partner is. Az egyik leggyakoribb módszer, amikor a két fél – a fo-

Zener-kártya

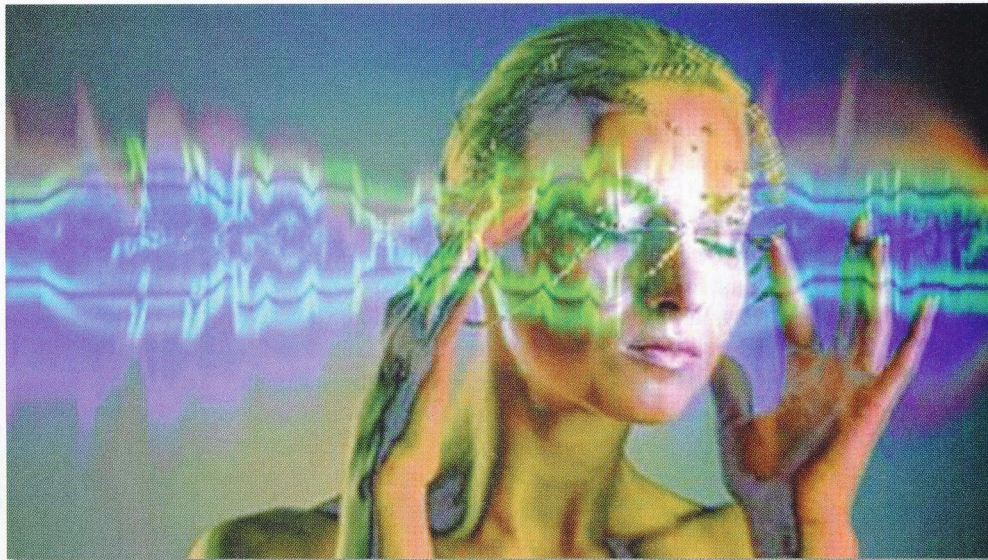
Karl Zener pszichológus az 1930-as években alkotta meg azokat a kártyákat, amelyekkel parapszichológiai kísérleteket végezhetünk. Ötféle ábra található a kártyákon, és mindegyik más színnel rendelkezik: kör, hullámvonal, négyzet, plusz jel, csillag. A kártyákat megkever-

jük, és a kihúzott lapot megpróbálja a másik kitalálni, majd statisztikán keresztül a találati számokból megállapíthatjuk, hogy a találatok száma csak véletlen volt-e, vagy valóban rendelkezik-e az alany különös képességekkel.

gadó és a vevő – megegyezik abban, hogy színeket küld egymásnak. Képzeld el az adott színt az elménkben, és próbáljunk kizárni minden más gondolatot. A gondolatok kizárása légzés-technikával vagy meditációval is elérhető, azaz koncentráljunk csak a színre. Mondjuk „küldjük

fog egy papírlapot, és az egyik lerajzol valamit, miközben sugallja a másik felé ennek a rajznak a képét, aki pedig próbálja „fogni az adást” és lerajzolni a saját lapjára ugyanazt. Az amatőr kísérletek azt bizonyítják, hogy jobban működik a telepátia, ha hozzánk közel álló emberekkel

ki” a piros színt úgy öt percen keresztül, majd a másik fél próbálja meg kitalálni azt. A szerepeket persze lehet cserélni – hol legyünk a fogadó fél, hol pedig a vevő –, és ugyanezt eljátszhatjuk számokkal vagy egyszerűbb ábrákkal is. Egy másik módszer, amikor mindkét résztvevő

végezzük, mint amilyen például egy családtag, a szerelmünk vagy a legjobb barátunk. Sőt, ha elég profik leszünk benne, akkor talán már nem csak emberekkel „cseveghetünk” kedvünkre, hanem más világok lényeivel is...

MISKOLCI LÁSZLÓ

Hihetetlen!
MAGAZIN

Legyen online és naprakész velünk! **facebook**

Keressen bennünket a közösségi oldalon!

Naponta frissülő tartalommal várjuk. Lájkoljon minket, ha eddig kevésbé ismert témákról akar olvasni!

www.facebook.com/hihetetlen.magazin